DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 8. OKTOBER 1974 [1]

Union syndicale — Service public européen — Bruxelles, Denise Massa og Roswitha Kortner mod Rådet for De europæiske Fællesskaber

Sag 175/73

Sammendrag

Tjenestemænd — faglige sammenslutninger — partshabilitet og søgsmålskompetence — grænser

(EØF-traktaten, artikel 173, 179; statutten for Domstolen, artikel 37; tjenestemandsvedtægten, artikel 24 b, artikel 90, artikel 91)

Den foreningsfrihed, der anerkendes ved tjenestemandsvedtægtens artikel 24 a, indebærer ikke alene ret for tjenestemændene og de ansatte til frit at danne sammenslutninger efter eget valg, men også adgang for disse sammenslutninger til at foretage enhver lovlig handling til forsvar af deres medlemmers faglige interesse, navnlig ved at indbringe sager for retten.

Følgelig er en lovligt dannet faglig sammenslutning berettiget til i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2 at indgive annullationssøgsmål imod beslutninger, der i denne bestemmelses forstand retter sig til dem samt til de i statutten for Domstolen, artikel 37 angivne betingelser at indtræde i retstvister, der er indbragt for Domstolen.

Derimod kan et direkte søgsmål fra en faglig sammenslutning ikke antages til realitetsbehandling inden for rammen af den procedure med administrative klager og søgsmål, der er indført ved tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91, som udelukkende er udformet med henblik på individuelle tvister.

I sag nr. 175/73,

UNION SYNDICALE — SERVICE PUBLIC EUROPÉEN — BRUXELLES,

DENISE MASSA,

ROSWITHA KORTNER, GIFT SCHOTS,

1 — Processprog: Fransk.

tjenestemænd ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret og assisteret af Marcel Grégoire, advokat ved Cour d'Appel i Bruxelles, rue Camille Lemonnier 68, 1060 Bruxelles, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

sagsøgere,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, Bruxelles, repræsenteret af Gonzague Lesort, juridisk rådgiver ved Rådets generalsekretariat, Bruxelles, assisteret af A. Sacchettini, med valgt adresse i Luxembourg hos P. Lamoureux, juridisk rådgiver for Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående annullation af Rådets afgørelser af 22. december 1972, offentliggjort den 3. januar 1973, om udnævnelse af Roger Brisaer og Charles Goetz til fuldmægtige i lønklasse A 6, af alle dertil knyttede afgørelser samt af den stiltiende afgørelse om at afvise sagsøgernes klager

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene A. M. Donner og M. Sørensen, dommerne R. Monaco, J. Mertens de Wilmars (refererende) P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh, A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Union syndicale er en fagforening for tjenestemænd og andre ansatte ved de europæiske institutioner og organer i Bruxelles, hvis love, der blev vedtaget den 25. januar 1973, trådte i kraft samme dag.

Sagsøgerinderne Massa og Kortner er tjenestemænd ved Rådets generalsekretariat. Førstnævnte, der indtrådte i tjenesten den 1. maj 1971, blev udnævnt i lønklasse A 7 den 1. januar 1972; den anden, der indtrådte i tjenesten den 1. september 1958, blev forfremmet til lønklasse B 3 den 1. august 1972.

Den 8. august 1972 bekendgjorde sagsøgte to meddelser nr. 84/72 og nr. 86/72 af 7. august 1972 om henholdsvis tre og to fuldmægtigstillinger i lønklasse A 6 i stillingsgruppe A 7/A 6.

Ved afgørelser af 22. december 1972, offentliggjort den 3. januar 1973, udnævnte sagsøgte til to af disse stillinger, den ene nævnte i stillingsopslag nr. 86/72, den anden i nr. 84/72, henholdsvis Roger Brisaer og Charles Goetz, tjenestemænd i lønklasse B 1, der således ved forfremmelse overgik fra kategori B til kategori A.

Da de af sagsøgerne i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 2 fremsatte klager ikke blev besvaret, blev nærværende søgsmål indgivet den 22. oktober 1973 og registreret på Domstolens justitskontor den 24. oktober 1973.

Søgsmålet er i det væsentlige baseret på krænkelse af vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, artikel 29, stk. 1 og 2 og artikel 45, stk. 2, for så vidt som de omstridte udnævnelser er sket uden forudgående udvælgelsesprøve, skønt denne fremgangsmåde er reglen (overtrædelse af artikel 29, stk. 1) og kun kan fraviges i ekstraordinære tilfælde og på betingelser, der ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde, navnlig ikke da det drejer sig om en intern udnævnelse i stillinger, der ikke kræver særlige kvalifikationer (overtrædelse af artikel 29, stk. 2), samt om en tjenestemands overgang fra kategori B til kategori A (overtrædelse af artikel 45, stk. 2). Desuden er artikel 29, stk. 2 blevet overtrådt, da anvendelsen af denne bestemmelse, såfremt den overhovedet kan anvendes i det foreliggende tilfælde, kun er berettiget, når opslaget eller en senere retsakt har nævnt muligheden deraf, og når anvendelsen af en udnævnelsesprocedure uden udvælgelsesprøve er begrundet.

I sit indlæg af 27. november 1973 fremsatte Rådet indsigelse om afvisning fra realitetsbehandling og en begæring om, at Domstolen i henhold til artikel 91, stk. 4 i procesreglementet uden at drøfte realiteten træffer afgørelse herom.

Sagsøgerne enedes om at påstå den fremsatte indsigelse afvist.

Ved kendelse af 13. februar 1974 besluttede Domstolens første afdeling i henhold til artikel 95, stk. 2 i procesreglementet at henvise sagen til Domstolen in plenum.

Domstolen har in plenum besluttet at træffe afgørelse om indsigelsen uden at drøfte realiteten.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generalad-

vokaten har Domstolen ligeledes besluttet, at der ikke skal ske fordugående bevisførelse.

II — Parternes påstande vedrørende den fremsatte indsigelse

Rådet nedlægger påstand om, at Domstolen:

— afviser søgsmålet, for så vidt det er anlagt af Union Syndicale-Service public européen, og af de andre sagsøgere for så vidt som disse i det foreliggende tilfælde optræder i sagen som ansvarlige for eller medlemmer af nævnte fagforening.

Som svar på indsigelsen nedlægges der følgende påstande:

1. *af sagsøgerinderne Massa og Kortner:*

   1.1. det anerkendes, at sagsøgerne har indgivet og forfølger deres klager selvstændigt og til forsvar for deres egne interesser,

   1.2. det fastslås som følge heraf, at der ikke kan fremsættes nogen afvisningsindsigelse mod deres klager.

2. *af sagsøgeren Union syndicale:*

   — afvisningsindsigelsen forkastes.

3. *af sagsøgerne i fællesskab:*

   — klagerne antages til realitetsbehandling,

   — der overgås til realitetsbehandlingen.

III — Parternes anbringender vedrørende den fremsatte afvisningsindsigelse

1. Rådet bemærker i første række, at EØF-traktatens artikel 179 giver Domstolen »kompetence til at afgøre alle tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte«, mens tjenestemandsvedtægtens artikel 91 udtaler, at Domstolen er kompetent til at afgøre enhver tvist »mellem Fællesskaberne og en af de denne vedtægt omfattede personer om lovligheden af en akt, der indeholder klagepunkt imod denne person efter artikel 90, stk. 2«. Union syndicale er imidlertid hverken en ansat efter artikel 179 eller en »af de af denne vedtægt omfattede personer«, idet dette udtryk kun udgør en let udvidet fortolkning af begrebet ansat i det øjemed at omfatte personer, som endnu ikke er ansat, men som deltager i de i vedtægten omhandlede udvælgelsesprøver.

2. Selv om vedtægtens artikel 24 a tillægger tjenestemændene foreningsfrihed, åbner den imidlertid ikke mulighed for at betragte fagforeningerne som »af denne vedtægt omfattede personer«. Den bekræfter tjenestemændenes ret til at være medlemmer af en fagforening men ikke fagforeningernes ret til at intervenere til støtte for tjenestemændene.

Rådets formelle frihed til i sin egenskab af lovgiver i vedtægten at nægte fagforeningerne ret til at anlægge sag i vedtægtsmæssige spørgsmål blev demonstreret ved dets afslag på at følge et ændringsforslag, som var fremsat af Europa-Parlementet til tjenestemandsvedtægtens artikel 24 a, og som lød således: »Når der for Domstolen verserer en tvist mellem Fællesskabet og en af de af denne vedtægt omfattede personer, kan den fagforening, som denne person tilhører, intervenere i sagen, hvis personalets almene interesse berettiger denne intervention«.

Rådet påpeger endvidere, at den anfægtede akt i henhold til vedtægtens artikel 91 skal indeholde et klagepunkt mod denne person, hvilken betingelse ikke er opfyldt her. Det er en betingelse, at det drejer sig om en akt, der direkte berører den interesseredes retsstilling. Man kan ikke betragte en akt, der alene berører enhver tjenestemands interesser generelt i kraft af vedtægtsbestemmelserne, som en akt, der indeholder et klagepunkt.

3. Selv om det er rigtigt, at fagforeninger i visse medlemsstater kan anerkendes som berettigede til at repræsentere deres medlemmers samlede interesser, er denne anerkendelse undergivet begrænsende betingelser og er kun tilladt i begrænset omfang. På den anden side er de indbyrdes forskelle mellem medlemsstaternes lovgivning og retspraksis så stor, at man ikke heraf kan udlede, at der eksisterer en generel retsgrundsætning, der er anerkendt i alle medlemsstaterne og som følge heraf får virkning som en fællesskabsnorm, som institutionerne, og navnlig Domstolen som dømmende myndighed, må overholde.

Selv hvis fagforeningernes interventionsret med henblik på at bestride lovligheden af en forvaltningsakt ved retterne var anerkendt ensartet i alle medlemsstater, måtte denne regels anvendelse i fællesskabsretssystemet yderligere kræve, at det blev godtgjort, at fællesskabslovgiveren ikke har afgjort spørgsmålet negativt.

4. Rådet gør endelig gældende, at repræsentationen af personalets interesser i henhold til vedtægtens artikel 9, stk. 3 alene tilkommer personaleudvalget og i visse tilfælde dettes repræsentater i det paritetiske samarbejdsudvalg. Når der i Domstolens kendelse af 14. november 1963 (sag nr. 15/63 Lassalle mod Europa-Parlamentet, Recueil 1964, s. 97) ikke er anerkendt nogen interventionsret for personaleudvalget, kan en sådan ret så meget desto mindre anerkendes for fagforeningerne. Da de kun repræsenterer en del af personalet, er de ikke berettiget til at anfægte en individuel akt, som ikke indeholder et klagepunkt mod dem som sådan, og som de ikke kan påberåbe sig i det omfang, den indeholder et klagepunkt mod hele Fællesskabernes personale.

5. Sagsøgerne, dvs. sagsøgte med hensyn til afvisningsindsigelsen, svarer herpå som følger.

6. De bemærker først, at denne indsigelse kun kan vedrøre Union syndicale's søgsmål, idet frk. Massa og fru Kortner har anlagt deres søgsmål i eget navn, for egen regning og af hensyn til deres personlige interesser.

7. Idet sagsøgerne herefter går over til en undersøgelse af fagforeningernes søgsmålsret for Domstolen og den retlige interesse, som disse må godtgøre, gør de vedrørende første punkt gældende, at søgsmålretten følger af generelle retsgrundsætninger, således at den kun kan være afskåret i medfør af en bestemmelse, der i denne henseende er entydig.

Begrebet juridisk person indebærer nødvendigvis partshabilitet, og Rådet benægter ikke, at Union syndicale er en juridisk person. Fagforeningerne har i øvrigt den juridiske persons egenskaber, således som disse er blevet klarlagt i Domstolens retspraksis, dvs. selvstændighed og eget ansvar (kendelse af 14. november 1963, sag nr. 15/63, Lassalle mod Europa-Parlamentet, Recueil 1964, s. 100). Dette er nøjagtigt, hvad der adskiller dem fra personaleudvalget, hvorfor Rådets »så meget desto mindre-argument«, der er udledt af ovennævnte kendelse af 14. november 1963, er værdiløst.

8. Anerkendelsen af fagforeningernes partshabilitet sammenholdt med den kendsgerning, at Domstolen er den eneste ret, der er kompetent til at afgøre tvister mellem personalet og institutionerne, samt at fagforeningernes særlige opgave netop er at påtage sig forsvaret af personalets faglige interesser, fører til den konklusion, at fagforeningerne i princippet har og bør have ret til at anlægge sag ved Domstolen. Denne ret, nærmere bestemt i vedtægtsmæssige anliggender, fremgår ligeledes af medlemsstaternes restssystem og udgør derfor en generel retsgrundsætning, der finder anvendelse i Fællesskabets retsorden.

9. Det følger af de forudgående betragtninger, at fagforeningernes ret til at anlægge sag ved Domstolen i mangel af modstående bestemmelser må anerkendes. Sådanne bestemmelser eksisterer ikke.

Hverken traktatens artikel 179 eller tjenestemandsvedtægtens artikel 91 kan fortolkes på denne måde. Udtrykket »ansatte« i artikel 179 skal ikke fortolkes indskrænkende, hvilket fremgår af vedtægtens artikel 91, der har sat udtrykket »af denne vedtægt omfattede personer« i stedet for »ansatte« netop med det formål, at personer, som ikke i streng forstand er ansatte, skulle være omfattet af begrebet »ansat« (Dom af 31. maj 1965, sag nr. 23/64, Vandevyvere mod Parlamentet, Recueil 1965, s. 206). Det er herefter også fuldt ud lovligt at betragte de af institutionerne anerkendte fagforeninger, hvis opgave det er inden for vedtægtens rammer at forsvare personalets faglige interesser, som »af denne vedtægt omfattede personer«.

10. Omtalen af fagforeninger eller faglige sammenslutninger i vedtægtens artikel 24 a kan ikke, som Rådet hævder, berøves enhver retlig virkning; den indebærer nødvendigvis fagforeningernes eksistens, deres retmæssighed i forhold til vedtægten og deres mulighed for at udøve deres specifikke opgave.

Rådets beslutning af 21. marts 1972 vedrørende systemet til regulering af lønningerne, der blev truffet i henhold til vedtægtens artikel 65, tillægger fagforeningerne *en ret* til at få visse oplysninger, hvilket er i strid med Rådets påstand om, »at fagforeningerne ikke er nævnt i vedtægten, for at de skal kunne udlede rettigheder heraf eller underkastes forpligtelser«.

Endelig er det uden betydning, at Rådet henviser til sin nægtelse af at tage den af Europa-Parlament foreslåede ændring af vedtægtens artikel 24 a vedrørende fagforeningernes interventionsret for Domstolen i betragtning. Denne undladelse blev, som det fremgår af en indledende note fra Rådets *vedtægtsudvalg* (bilag II til sagsøgernes indlæg), begrundet med ønsket om ikke »via en vedtægtsbestemmelse at træffe bestemmelser vedrørende sagsbehandlingen for Domstolen«.

11. Hvad angår den retlige interesse, som en fagforening skal godtgøre, hævder sagsøgerne, at det — når man har anerkendt fagforeningernes partshabilitet og søgsmålsret i vedtægtsmæssige spørgsmål — må være tilstrækkeligt at henvise til den kollektive interesse for at give en fagforening søgsmålskompetence med henblik på at få annulleret en forvaltningsakt.

Spørgsmålet i det foreliggende tilfælde er, om og i hvilket omfang en forening med hjemmel i den kollektive interesse kan påberåbe sig en individuel krænkelse, der er påført nogle af dens medlemmer.

12. For det første kan der være tale om en krænkelse af en kollektiv interesse på grund af individuelle akter, hvis de mål, der forfølges af fagforeningen, krænkes, og hvis denne krænkelse af fagforeningen føles som skadelig for de interesser, den skal forsvare eller fremme. I det foreliggende tilfælde drejer det sig om at sikre, at den ekstraordinære karakter af den i vedtægtens artikel 29, stk. 2 fastsatte procedure respekteres.

Denne ekstraordinære karakter udgør et fundamentalt princip, hvis manglende overholdelse, ud over de individuelle virkninger, har generel rækkevidde. Fagforeningen kan ikke uden at reagere lade en situation opstå, der, hvis den godkendes af Domstolen, som fortilfælde vil berøre alle de normale udnævnelses- og forfremmelsesregler.

13. Der kan ligeledes være tale om en krænkelse af en kollektiv interesse, såfremt den individuelle akt er af en sådan art, at den — omend først i fremtiden — vil få bestemte eftervirkninger for flere ikke-identificerbare personer, der er medlemmer af den forening, som kræver annullation. Sagsøgerne lægger i denne henseende vægt på det belgiske Conseil d'État's retspraksis (dom af 12. juli 1967, nr. 12521/67, Verbond van het Vlamms Overheidspersoneel, R.A.C.E. 1967, s. 752), som i øvrigt svarer til, hvad der regnes for god lære i en betydelig del af teorien, navnlig i Frankrig.

De omstridte akter er imidlertid netop af en sådan art, at de skader de materielle

og moralske interesser hos et ubestemt antal af Union Syndicales medlemmer såvel som hos andre tjenestemænd, der i fremtiden vil blive undergivet den anvendelse, der i de anfægtede akter er gjort af vedtægtens artikel 29, stk. 2.

14. Mere subsidiært bemærker sagsøgerne, at det, hvis fagforeningen ikke selv kan føre sagen, i det mindste er tilladt den at slutte sig til den sag, som føres af visse af dens medlemmer, der er skadet ved de anfægtede akter.

Endelig mener sagsøgerne ikke, at det er nødvendigt at undersøge Union syndicale's repræsentative karakter for at træffe afgørelse om klagens antagelse til realitetsbehandling.

Man kan kræve af den, at den i det konkrete tilfælde skal godtgøre, at den blandt sine medlemmer har personer, der faktisk er skadet af de individuelle akter. Under alle omstændigheder er sagsøgerne frøken Massa og fru Kortner, gift Schots, medlemmer af Union syndicale og faktisk blevet påført skade.

Man kan heller ikke gøre den førstnævnte sagsøgers søgsmålsret afhænging af, at akten kun skader Union syndicales medlemmer, eller — hvilket er åbenbart — at alle de europæiske tjenestemænd er medlemmer af organisationen.

Under de mundtlige forhandlinger den 21. marts 1974 har parterne uddybet de argumenter, der blev fremført under skriftvekslingen.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 8. maj 1974.

Præmisser

1 Ved den klage, der i henhold til artiklerne 90 og 91 i vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber er indgivet i fællesskab den 22. oktober 1973 af »Union syndicale — Service public européen — Bruxelles«, frk. Denise Massa og fru Roswitha Kortner, der er tjenestemænd ved Rådet, nedlægges der påstand om annullation dels af udnævnelserne af Charles Goetz og Roger Brisaer i de fuldmægtigstillinger i lønklasse A 6, der var omfattet af meddelelserne om ledige stillinger nr. 84/72 og 86/72, dels af de tidligere forberedende beslutninger vedrørende disse udnævnelser og dels endelig af den stiltiende afvisning af de klager, der blev indbragt af de nævnte sagsøgere den 26. og 27. marts 1973, og som indeholdt et krav om tilbagekaldelse af de anfægtede beslutninger;

2 ved skriftligt indlæg af 27. november 1973 har Rådet fremsat indsigelse mod, at klagen antages til realitetsbehandling, og har nedlagt påstand om, at Domstolen træffer afgørelse herom uden at tage stilling til hovedsagen;

3 Domstolens første afdeling, hvortil tvisten blev indbragt i henhold til procest reglementets artikel 95, stk. 1, har ved kendelse af 13. februar 1974 henvist tvisten til Domstolen in plenum;

4 i henhold til procesreglementets artikel 91 har Domstolen besluttet at tage stilling til indsigelsen uden at indlede behandlingen af hovedsagen.

5 Hvad angår spørgsmålet om klagens antagelse til realitetsbehandling må der sondres mellem den påstand, der er nedlagt af Union Syndicale, og den, der hidrører fra de to andre sagsøgere;

6 de sidstnævnte hævder, at de handler i eget navn og til forsvar af egne interesser og ikke i deres egenskab af medlemmer eller ledere af førstnævnte sagsøger.

Vedrørende Union syndicale

7 Rådet gør i første række gældende, at klagen fra den sagsøgende forening må afvises fra realitetsbehandling, da foreningen hverken er en »ansat« i den betydning, der er forudsat i traktatens artikel 179, eller »en af de af denne vedtægt omfattede personer« i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 91;

8 det gør i anden række gældende, at fagforeningers ret til at møde for retten for at repræsentere personalets kollektive interesser og for med hjemmel heri at bestride lovligheden af en forvaltningsakt ikke kan betragtes som et almindeligt retsprincip, der er anerkendt i medlemsstaterne og derfor må anvendes i Fællesskabets retssystem.

9 I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 24 a har tjenestemændene foreningsfrihed og kan især være medlemmer af fagforeninger eller faglige sammenslutninger af europæiske tjenestemænd;

10 den sagsøgende forening er en sammenslutning, der omfatter et betydeligt antal tjenestemænd og ansatte ved de i Bruxelles beliggende fællesskabsinstitutioner og -organer, og der er ingen grund til at betvivle dens repræsentative karakter;

11 i henhold til dens love er den opbygget således, at den besidder tilstrækkelig selvstændighed til at kunne handle som en ansvarlig enhed i retlige forhold;

12 fællesskabsinstitutionerne har anerkendt den som berettiget til at deltage i forhandlinger vedrørende problemer, der berører personalets kollektive interesser;

13 man kan derfor ikke nægte den sagsøgende partshabilitet.

14 Den foreningsfrihed, der anerkendes ved tjenstemandsvedtægtens artikel 24 a, indebærer i henhold til almindelige arbejdsretlige principper ikke alene ret for tjenestemændene og de ansatte til frit at danne sammenslutninger efter eget valg men også adgang for disse sammenslutninger til at foretage enhver lovlig handling til forsvar af deres medlemmers faglige interesser;

15 indbringelse af en sag for retten udgør et af de midler, som disse sammenslutninger råder over;

16 inden for Fællesskabets retssystem er udøvelsen af denne ret imidlertid undergivet de betingelser, der er fastsat i bestemmelserne om de retsmidler, der hjemles i traktaterne om oprettelse af Fællesskaberne;

17 en lovligt dannet faglig sammenslutning er således berettiget til i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2 at indgive annullationssøgsmål mod beslutninger, der i denne bestemmelses forstand retter sig til den;

18 derimod kan et direkte søgsmål ikke antages til realitetsbehandling inden for rammerne af de retsmidler, der omhandles i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91, sådan som disse bestemmelser udfylder EØF-traktatens artikel 179 og de tilsvarende artikler i EKSF- og Euratom-traktaterne;

19 selv om artikel 179 kan yde hjemmel ikke alene for en individuel men også for en kollektiv søgsmålsadgang i forholdet mellem Fællesskabet og dets ansatte, står det ikke desto mindre fast, at den procedure med administrative klager og søgsmål, der er indført ved vedtægtens artikler 90 og 91, udelukkende er udformet med henblik på individuelle tvister;

20 den i artikel 91 fastsatte søgsmålsadgang gælder under disse omstændigheder alene for tjenestemænd og øvrige ansatte;

21 derimod giver artikel 37, stk. 2 i Domstolens statut enhver person, der godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af en for Domstolen indbragt retstvist, ret til at indtræde heri, og dette gælder også de retstvister, der omhandles i tjenestemandsvedtægtens artikel 91;

22 under de faktiske og retlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde er Domstolen således ikke beføjet til at anerkende et direkte søgsmål indgivet af en faglig sammenslutning inden for rammerne af tjenestemandsvedtægtens artikel 91;

23 klagen kan derfor ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt den er indbragt af den første sagsøger.

Vedrørende sagsøgerne Massa og Kortner

24 Retstvisten henvises til Domstolens første afdeling, for så vidt den er indbragt af anden og tredje sagsøger.

Vedrørende sagsomkostningerne

25 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

26 på grund af det rejste spørgsmåls almindelige interesse bør disse omkostninger ophæves, hvad angår den første sagsøger, og hvad angår de øvrige henvises afgørelsen heraf til et senere trin af sagens behandling.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **klagen kan ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt den er indbragt af den første sagsøger;**
2. **sagsomkostningerne ophæves hvad angår denne sagsøger;**
3. **i øvrigt henvises retstvisten til Domstolens første afdeling.**

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. oktober 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 8. MAJ 1974[1]

Høje Ret.

Ved den foreliggende klage nedlægges der påstand om ophævelse af nogle af Rådet trufne bestemmelser om at udnævne to tjenestemænd til fuldmægtige. Klagen er anlagt af tre sagsøgere, hvoraf nr. 2) og 3) ikke frembyder noget problem, hvad angår klagens antagelse til realitetsbehandling: de er tjenestemænd ved Rådet og har en retlig interesse i udnævnelsernes ophævelse, idet disse er til skade for deres retsstilling. Sagsøger nr. 1) er derimod *Union syndicale,* en fagforening for tjenestemænd og andre ansatte ved de europæiske institutioner og organer, med sæde i Bruxelles.

Det forhold, at en fagforening her optræder som sagsøger, har foranlediget Rådet til i sit skriftlige indlæg af 27. oktober 1973 at fremsætte *påstand om afvisning* og at begære, at Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 4 *træffer afgørelse herom først.*

Ved beslutning af 13. februar 1974 har

1 — Oversat fra tysk.